

ЗА ИМЕТО, РАМКОВНИОТ ДОГОВОР И ПРИВАТИЗАЦИЈАТА

Од осамостојувањето до денес, на Македонија ѝ се случуваат настани полни со противречности, поврзани со една неправедна империјалистичка политика на соседите, поддржана од големите сили во континуитет уште од крајот на XIX век.

Плурализмот донесе многу политички партии на етничка основа, со различни платформи и програми, но без заедничка (никаква) стратегија (!?). Така, политичките елити веќе 15 години, без сопствена, македонска, политичка концепција, уште помалку, сопствена стратегија ја прифатија (свесно или несвесно, сакајќи или не сакајќи!), политиката и стратегијата од надвор, заснована на атакизмот на соседните држави кон Македонија, крунисан со Букурешкиот договор.

Политиката не може да се поврзе со вистината - може само со стратегијата, а никогаш со принципите.

Значи, настаните кои се случуваа и денес се случуваат се спротивни на природното право на македонскиот народ. Затоа, неговиот вистински претставник, обичниот човек, го крева својот глас во име на природното право за реално правно приклучување во историското настанување "на духот на народите", во борбата на спротивностите и нивното дијалектичко единство.

"Тие спротивности, меѓусостојби и поими бараат да бидат разрешени со поширок и поконкретен поим, кој ги укинува и ги надминува спротивностите, но и ги чува во себе - како моменти на своето формирање (Хегел).

На пример, врската на спротивностите меѓу господарот и робот, која е карактеристична за античкото време (но, веројатно уште повеќе за денешното македонско општество!), врска во која господарот (владајачката класа), имал право на животот и на смртта на робот (народот), теза или прв момент - триумф на материјалната сила, го отстапила местото на една духовна религија во која робот триумфирал над господарот на тој начин што го оптоварил со нечиста совест - триумф на духот како вредност, втор момент или антитеза. Таа спротивност наоѓа свое решение во помирувањето на духот и силата, во реално човечко дејствување - синтеза.

За жал, судир на духот и силата во македонското општество не се случи и не може да се случи, затоа што не постои реално човечко дејствување. Тука настанува дијалектички прекин. Според надворешни видувања, главна причина за тоа е недостаток на разбирање... или "за ампутиран ум нема протеза"... "дрвото не може да го врати ударот"...

Оваа Хегелова поставка тројство или тријада е производ на дијалектиката на битието и небитието, коишто заемно се негираат и помируваат во настанувањето, како генеза на логичката категорија на мислата, како генеза на природните сили и на крај, како генеза на големите духовни функции на човештвото (свеста, општеството, историјата, уметноста, религијата, филозофијата...).

Развој на македонското општество. Следејќи ја анализата на различните историски облици на судир и помирување што ја дава феноменологијата на духот, со анализата на феномените во Македонија: за името, Рамковниот договор и за приватизацијата во транзициониот период, од осамостојувањето до денес, а доаѓа до следната тријада:

Од правото на владејачката класа над животот (и смртта) на народот произлегува тезата: "турни го тој што паѓа". Оваа теза е извадена од

контекст на филозофијата на Фридрих Ниче, парафразирана во филозофијата на нацизмот, сега кај нас на дадаизмот и надреализмот. Тоа е најсоодветна реакција на надворешниот фактор; теза, едноставно изнудена со политиката на владејачката класа на македонското општество. Тоа е првиот момент, триумф на материјалната сила. Таа го отстапува местото на една духовна величина на народот - антитеза: "Помогни му на тој што станува" (Ф.М. Достоевски). Помирувањето на духот и силата ќе настапи во реално човечко дејствување - синтеза: "Во големата татковина Европа, диктатурата на глупоста и дребнавоста треба да го отстапи своето место на диктатурата на духот, разумот и големите цели". (Томас Ман на почетокот на педесеттите години од XX век. Во импозантниот говор за заедничка духовна соработка во Париз, пред еден сјаен аудиторум во Институтот на друштвото на народите, Volker-bund-Institut, претходница на ЕУ).

Во досегашната практика ударот на антитезата, на вистината, ударот на духот како вредност по материјалната сила, не само што се игнорирале и не се возвраќале, туку со разни уценувачки и квази-заштитничко донаторски активности и постапки, особено за името - БЈРМ (територијални претензии!), Рамковниот договор (заштита на човекови права!) и приватизацијата (криминална), толку многу се зголемиле дистанцата за политиката никако да не може да го прими ударот на вистината.

За да се совлада така создадената огромна политичко економско-социјална и класна дистанца на богатите и на сиромашните, на политиката и на вистината, неопходно е сеопшто комуникациско интермедицинарно посредување

на сите медиуми за да може духот како вредност да ја оптовари со нечиста совест материјалната сила, за... глупоста... да го отстапи местото на ... разумот.

Која и каква е генезата на проблемите - феномени?

Прво, името. Истиот ден 1991 година, кога прв пат (по АСНОМ), беше прогласена самостојна независна суверена Република Македонија, уште нокта јужниот сосед ја прекрсти во FYROM (БЈРМ) (!?), за потоа и официјално, две години подоцна (8 април 1993), при приемот во ООН да биде прифатена таа референца (препорака!?) "Ан глобал", од севкупната меѓународна заедница со некои билатерални исклучоци. Но, уште тогаш, двете најголеми и најстари цивилизации, Русија и Кина, постојани членки на Советот за безбедност на ООН, познавајќи ја ексклузивната македонска цивилизација, логично не можеле да наседнат на таа ординирана глупост - ја прифатија Република Македонија под нејзиното уставно и природно име. Тоа беше јасен сигнал кој потоа го прифатија повеќе од 100 членки и им се придружија на Русија и на Кина во признавањето на Република Македонија.

Во 2001 година, прво МКГ, најмоќен "невладин меѓународен фактор", повикувајќи се на "историски аргументи", со официјална поддршка на САД, го направи првиот чекор за отфрлање на глупоста, направена пред десетина години, со името. Потоа следуваа и денес се сè побројни барањата на повеќе европски парламентарци во ЕУ за отфрлање на "неодржливата" референца FYROM. Тоа е вистински знак дека товарот и срамот на нечиста совест, сепак материјалната сила го чувствува (ЕУ, ООН, ОБСЕ, НАТО...). (Особено "за идиотското име FYROM и идиотски термини славномакедонци".) Wolf Os-

chlies, иако со доцнење од повеќе од десетина години, на Русија и на Кина од 2004 година им се придружи и најголемата светска сила (понова цивилизација), САД, така што денес во Советот за безбедност на ОН уште само две членки, стари европски цивилизации, Велика Британија и Франција не го сториле тоа. Веројатно, чекаат некоја поволна прилика да го направат тоа што го пропушtile во изминатиот период, се разбира почитувајќи го ставот на нашиот јужен сосед Грција по тоа прашање, како членка на ЕУ и со хипотекарно право над Македонија, добиено од нив (!?).

Но, во меѓународната заедница, како и во парламентите на европските држави, така и во јавноста, има поединци-интелектуалци, кои веќе се афирмирале како вистински следбеници на Достоевски и на Томас Ман по ум и совест.

Сепак, инспиративен е десетгодишниот труд на првиот германски амбасадор во Република Македонија, Hans Lothar Stephan, книгата "Македонскиот јазол", сублимат на историските вистини за Македонија, исцрпени од богатииот архивски материјал, кои претставуваат вистинска слика на "Македонише цуштенде" од сите аспекти од Берлинскиот конгрес до Првата светска војна, а богами и денес, речиси ништо не е променета во политиката на големите европски земји кон Македонија, но се разбира, во синергија со нашата "квази" политика (!?). Последователно за сметка на новоформираните балкански кралства, Македонија беше игнорирана, а со Букурешкиот договор кралствата станаа држави и Македонија ја добиваа како воен плен" (хипотека, м.з.).

Во однос на името, цитирам: "Грција треба да приложи некаков доказ за своите барања. Според моите долгогодишни истражувања, произлегува дека станува збор за идеолошки видувања и барања, а не за историски и материјални докази", подвлекува Штефан.

Оваа формулација - пови-

кување на докази за "спорење" со името, е предизвик за да се потсетиме на еден голем предок на нашиот јужен сосед од третиот век пред н.е. ЕУКЛИД, кој веројатно некои тогашни случувања слични на денешниве, го натерале да каже: "Сè што се тврди без доказ, без доказ може и да се негира". Тоа едноставно правило, кое важи за паметни луѓе, очигледно не можело да се примени тогаш во ОН. "Аргументите" дадени од јужниот сосед (обид за присвојување... територијални претензии!), за непризнавање на уставното име Република Македонија, беа прифатени, априори од мнозинството членки на ООН. Но, тестот на времето, од 10-12 години ниеден од тие "аргументи" не го издржа, ниту една теза не доби верификација. Дали може тоа правило да се примени денес, сега никогаш не е доцна - за паметните луѓе!

За Рамковниот договор и приватизацијата многу е кажано и напишано. Затоа, во оваа пригода, не е потребна поширока елаборација. Како феномени меѓусебно се тесно поврзани и се вклопени во политичката матрица на тоталитарна политика спроведувана од авторитарни власти.

Рамковниот договор со сите контроверзи "успешно" се спроведува, и обичниот човек нема страв од него, туку од неговото лошо претставување и анахроно сфаќање: прво политичко вработување, а потоа создавање економски услови (!?), односно "правична застапеност" веднаш (одеднаш), а "компетентност и интегритет" (знаење, умевање, способност, стручност, одговорност, итн.), кој знае кога!? Меѓутоа, сепак со досегашните вработувања, како своевиден феномен, ги реши човековите права на "убијците и разбојниците" на Робертсон, трансмутирани во борци за човекови права и тоа на десетици илјади од нив (!?) другите, уште неколку илјади, треба да бидат вработени наскоро, со што ќе треба целосно да заврши имплементацијата на Рамковниот договор!?

Приватизацијата, пак, е

уникатен феномен. Нема врска ниту со првобитната акумулација на капиталот. Немавме капиталисти, а "направиме" (според изјавата на тогашниот државник). Но, капиталот поклонет (или грабнат!?), во рацете на новопечените капиталисти нема никаква вредност, и според тоа, нема "аборт" за оплодување, но има лична профитерска вредност. Сепак, "зацртаните" ефекти се постигнаа и уште малку треба да се "докрајчат", на пример, со приватизацијата на ЕСМ (!?): ќе се "комплетира" класата "господари" и класата "робови" (Хегел), се разбира, од сите етникуми останува да видиме како "робот ќе го оптовари господарот со нечиста совест", односно како "глупоста ќе му го отстапи своето место на разумот" (!?). Или, како политиката радикално ќе ги промени досегашните стереотипи и ќе се приближи до историската вистина.

За промена на политиката во насока на вистината од големите европски земји и ЕУ, Македонија веќе доби видливи сигнали и инспиративни пораки. Значи, македонскиот народ не само што има поддршка, туку и придружба во неговото станување за да се исправи и да застане простум. Вистински осведочен придружник е македонистот Wolf Oeschlies, проф. д-р по филозофија, експерт за политичката состојба на Балканите "останува уште само" тоталитарната политика на нашата авторитарна Влада "овде и сега" да го отстапи местото на вистината - економијата, правото и демократијата. Како? Ако тоа не го направи навремено тогаш преку референдуми (референдумот бил авантура!), сега треба (квази) политичко-експертските тимови да ги замени со мултидисциплинарни тимови.

Мултидисциплинарни тимови, за разлика од експерт-

ските (кои се ограничени монодисциплинарни и строго профитерски), ги дефинираат програмите и го водат и го насочуваат управувањето со активностите за реализација кон целите. Работат врз основа на интердисциплинарната наука - оперативни истражувања и квантитативни методи. Прв пат се појавија за време на Втората светска војна во Велика Британија, а потоа ги прифатија во сите развиени земји. Во бившите југословенски простори стартуваа во состав на маркетингот. Маркетинг-концептот, по распаѓањето на федерацијата, само Словенија го задржа. И благодарение на мултидисциплинарните тимови (ги координира Кучан), Словенија брзо ги достигна речиси во сите области ЕУ-стандардите, а во некои сегменти, ги надмина и некои од постарите членки на Унијата.

Мултидисциплинарните тимови во својот состав имаат задолжително и обични луѓе, кои обезбедуваат "реално човечко дејствување" и еден до двајца политичари, но само како носачи и чувари на спротивностите кои треба да бидат надминати.

Меѓународната заедница своите претставници, транснационални и универзални политички експерти, "бриселските клонирани... марионетски и европски службеници... регрутирани само... ! за Балканот" (!?) (Де Вилпен), во тие тимови ќе треба да ги замени со национални експерти, докажани на соодветни места во своите матични држави. Овој би бил единствениот пристап, единствената опција за излез од глобалната криза и разврска на "Македонскиот јазол", врз основа на феноменологијата на духот.

**дипл. инг. Васил Томовски,
Скопје**

Рубриците ФОРУМ и ПИСМА ја отсликуваат нашата отвореност кон јавноста. Овде автентично објавуваме и текстови кои не се во согласност со нашата уредувачка политика.